

Arrest

nr. 229 291 van 26 november 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. PEKER
Wapenstraat 2 bus3
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 19 augustus 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 7 augustus 2019 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MAERTENS, die loco advocaat K. PEKER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"Aan de Heer:

Naam: S.

Voornaam: M. P.

Geboortedatum: 19.11.1983

Geboorteplaats: Varna

Nationaliteit: Bulgarije

wordt een inreisverbod voor 8jaar opgelegd voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 24/07/2019 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 44nonies van de Wet 15/12/1980:

Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod omdat de burger van de Unie een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

hij heeft zich schuldig gemaakt aan Inbreuken op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij op 15/07/2014 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Luik, tot een gevangenisstraf van 4maanden, met uitstel voor wat de VH overschrijdt. Hij heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 27/06/2019 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brugge, tot een gevangenisstraf van 18maanden. Deze gevangenisstraf zal op 07/08/2019 definitief worden. Ingevolge de maatschappelijke impact van de door betrokkene gepleegde feiten en hun herhalend karakter concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij. Overwegende dat de persoonlijkheid van betrokkene een gevaar betekent voor de openbare orde en voor andermans gezondheid in de mate dat het verspreiden van verdovende middelen een ware plaag voor de bevolking betekent; dat het feit dat hij zich heeft gedragen met een totaal wantrouwen zowel voor de fysieke integriteit als voor het psychologische evenwicht van zijn slachtoffers, een gevaar voor recidive vertegenwoordigt; Overwegende dat er uit de terugkerende aard van het misdadige gedrag van betrokkene legitiem kan afgeleid worden dat deze laatste een reële en actuele bedreiging voor de openbare orde vertegenwoordigt. De betrokkene heeft verklaard in zijn vragenlijst hoorrecht ingevuld op 12/11/2018 een vrouw in België te hebben. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat ze geen recht op verblijf in België heeft. Bijgevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. In het land van herkomst kan het hele gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen. Het hele gezin zal België moeten verlaten. Deze beslissing betekent dan ook geen schending van artikel 8 EVRM. Bovendien het feit dat de partner van betrokkene in België verblijft, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. De betrokkene heeft verklaard dat hij niet naar Bulgarije terugkan aangezien hij moet voor de medicatie van zijn moeder moet betalen. Aangezien betrokkene geen recht op verblijf in België heeft is hij niet toegelaten om te werken. Voor zover de leefomstandigheden in het land van herkomst minder gunstig zouden zijn dan in België, kan opgemerkt worden dat betrokkene daarin niet verschilt als vele van zijn landgenoten aan wie evenmin om die reden verblijf toegestaan wordt.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij minstens sinds 2015 in het Rijk verblijft en dat hij een aanvraag heeft ingediend voor een verblijf van meer dan 3 maanden in de hoedanigheid van burger van de Europese Unie. De betrokkene werd in het bezit gesteld van een E-Kaart. Deze kaart is sinds 02/03/2016 gesupprimeerd en betrokkene is sinds 01/03/2016 afgevoerd van ambtswege.

Gelet op de herhaling van deze feiten en gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde te vormen.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole, het handhaven van de openbare orde, de familiale en medische situatie van betrokkene, en het feit dat betrokkene een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt, is een inreisverbod 8jaar proportioneel.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel is afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 62 en 74/14, §3,

3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet,) van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van het zorgvuldigheids-, het redelijkheids-, het vertrouwens- en het rechtszekerheidsbeginsel, van artikel 8 van het EVRM en van artikel 9 van het Internationaal Kinderrechtenverdrag.

“Geschonden bepalingen en bespreking:

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;

b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissing-in casu de bijlage 13 sexies dd. 07.08.2019) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;

c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

In casu is de bestreden beslissing van 07.08.2019 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

INREISVERBOD OPGELEGD AAN VERZOEKER

1. REDEN VAN HET INREISVERBOD

1.

Verzoeker werd vanwege zijn veroordeling door de Politie rechtbank te Brugge tot een gevangenisstraf van 18 maanden veroordeeld en heeft hij 9,5 maanden in de gevangenis verbleven.

Ten gevolge van deze veroordeling en klaarblijkelijk een beslissing tot verwijdering van 24.07.2019, dewelke verzoeker behoudens vergissing evenwel niet heeft ontvangen, wordt verzoeker een bijlage 13sexies afgeleverd, namelijk een inreisverbod van maar liefst 8 jaar.

Verwerende partij verwijst naar artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet, maar verzoeker dient hieromtrent het een en ander op te merken.

Het inreisverbod vindt in de bestreden beslissing zijn juridische basis in artikel 44nonies Vreemdelingenwet dat het volgende bepaalt:

Art. 44nonies Vw luidt als volgt (eigen onderlijning):

§ 1. Wanneer een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen ten aanzien van een burger van de Unie of zijn familielid, kan de minister of zijn gemachtigde dit bevel met een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk gepaard laten gaan, en dit uitsluitend om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. De duur van het inreisverbod mag vijf jaar niet overschrijden, behalve indien de burger van de Unie of zijn familielid een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De duur wordt vastgesteld door rekening te houden met alle specifieke omstandigheden van elk geval.

§ 3. Het inreisverbod kan niet ingaan tegen het recht op internationale bescherming.

Er werd verzoeker een termijn van 8 jaar opgelegd.

Op geen enkel moment stelt of toont verweerder aan dat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Nergens vermeldt hij ook uitdrukkelijk dat dit het geval is. Er wordt enkel vermeld dat hij de openbare orde zou kunnen schaden wegens de veroordeling van 27.06.2019.

Verwerende partij verwijst hier tevens naar het recidive wegens een veroordeling dewelke verzoeker opliep in 2014.

De wetgever heeft bovendien niet willekeurig het begrip 'ernstige bedreiging' ingevoerd.

De motivering van bestreden beslissing toont derhalve onvoldoende aan dat er sprake is van een ernstige bedreiging van de openbare orde, in de zin van art. 44nonies Vw. Verzoeker merkt hieromtrent ook nog het volgende op. Artikel 44nonies, §2 Vw. is duidelijk dat enkel bij een ernstige bedreiging van de openbare orde of de nationale veiligheid er een inreisverbod van meer dan vijfjaar kan worden opgelegd.

Verweerder verwijst in bestreden beslissing steeds naar de notie 'openbare orde'.

Zie ook nog arrest hof van Justitie dd. 08.05.2018, C-225/16 (eigen onderlijning):

Wat ten tweede de omstandigheid betreft dat het inreisverbod berust op redenen van openbare orde, heeft het Hof reeds geoordeeld dat artikel 20 VWEU niet afdoet aan de mogelijkheid voor de lidstaten om zich te beroepen op een uitzondering in verband met, inzonderheid, de handhaving van de openbare orde of de bescherming van de openbare veiligheid. Aangezien de situatie van verzoekers in de hoofdzaken binnen de werkingssfeer van het Unierecht valt, moet bij de beoordeling van deze situatie evenwel rekening worden gehouden met het recht op eerbiediging van het privéleven en van het familie- en gezinsleven, zoals geformuleerd in artikel 7 van het Handvest, waarbij dit artikel in voorkomend geval moet worden gelezen in samenhang met de verplichting om het in artikel 24, lid 2, van het Handvest erkende belang van het kind in aanmerking te nemen (zie in die zin arresten van 13 september 2016, *Rendón Marin*, C-165/14, EU:C:2016:675, punt 81, en 13 september 2016, *CS*, C-304/14 EU:C:2016:674, punt 36).

91 Bovendien moeten de begrippen „openbare orde” en „openbare veiligheid”, daar zij dienen als rechtvaardiging voor een afwijking van het verblijfsrecht van Unieburgers en hun familieleden, strikt worden opgevat. Het begrip „openbare orde” onderstelt dus hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Wat het begrip „openbare veiligheid” betreft, blijkt uit de rechtspraak van het Hof dat het ziet op zowel de interne als de externe veiligheid van een lidstaat, zodat de openbare veiligheid in gevaar kan worden gebracht door de aantasting van het functioneren van instellingen en essentiële openbare diensten, door risico's voor het leven van de bevolking, door het risico op een ernstige verstoring van de externe betrekkingen of van de vreedzame co-existentie van de volkeren en door de aantasting van militaire belangen. Het Hof heeft tevens geoordeeld dat de bestrijding van georganiseerde drugscriminaliteit of van terrorisme onder het begrip „openbare veiligheid” valt (zie in die zin arresten van 13 september 2016, *Rendón Marin*, C-165/14, EU:C:2016:675, punten 82 en 83, en 13 september 2016, *CS*, C-304/14, EU:C:2016:674, punten 37-39).

92 In deze context moet worden vastgesteld dat de weigering om een verblijfsrecht toe te kennen met het Unie recht in overeenstemming zou zijn voor zover zij is gebaseerd op de vaststelling dat er, met name gelet op de strafbare feiten die zijn gepleegd door een derdelander, sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde of de openbare veiligheid, ook al zou die weigering voor de Unieburger die een familielid van die derdelander is, de verplichting met zich meebrengen om het grondgebied van de Unie te verlaten (zie in die zin arresten van 13 september 2016, *Rendón Marin*, C-165/14, EU:C:2016:675, punt 84, en 13 september 2016, *CS*, C-304/14, EU:C:2016:674, punt 40).

93 Deze gevolgtrekking mag evenwel niet automatisch, louter op basis van het strafblad van de betrokkene, worden gemaakt. Zij kan in voorkomend geval enkel voortkomen uit een concrete beoordeling van alle actuele en relevante omstandigheden van het individuele geval, in het licht van het evenredigheidsbeginsel, het belang van het kind en de grondrechten, waarvan het Hof de eerbiediging verzekert (arresten van 13 september 2016, *Rendón Marfn*, C-165/14, EU:C:2016:675, punt 85, en 13 september 2016, *CS*, C-304/14, EU:C:2016:674, punt 41).

94 Bij deze beoordeling moet aldus met name rekening worden gehouden met het gedrag van de betrokkene, de duur en de rechtmatigheid van diens verblijf op het grondgebied van de lidstaat in kwestie, de aard en de ernst van het gepleegde strafbare feit, de mate van actueel gevaar van de betrokkene voor de samenleving, de leeftijd van de eventueel betrokken kinderen en hun gezondheidstoestand alsmede hun economische en gezinssituatie (arresten van 13 september 2016, *Rendón Marin*, C-165/14, EU:C:2016:675, punt 86, en 13 september 2016, *CS*, C-304/14, EU:C:2016:674, punt 42).

Bijgevolg dient er een individueel onderzoek gevoerd te worden waarbij men rekening houdt met alle omstandigheden eigen aan het geval waarbij rekening dient gehouden te worden met het evenredigheidsbeginsel.

Bestreden beslissing houdt niet daadwerkelijk rekening met het gedrag van verzoeker, de duur, de rechtmatigheid, de aard en de ernst van het feit, het actuele gevaar, zijn gezinsleven, de economische situatie,...

Bovendien wordt op geen enkel moment effectief aangetoond dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging van een fundamenteel belang van de samenleving.

Verzoeker is na een eerste veroordeling in 2014 thans opnieuw veroordeeld op 27.06.2019. Verzoeker ontkent de feiten niet, maar wenst te benadrukken dat zijn aandeel in dit dossier miniem is en allermist een lid uitmaakt van een criminele organisatie.

Hij heeft zich laten misleiden op een moment dat hij het financieel het moeilijkst had.

Verweerder verwijst enkel naar veroordelingen, maar dit is onvoldoende in het licht van de bovenstaande rechtspraak. Hij verwijst voor het overige naar enkele motieven die onmogelijk als een bedreiging van de openbare orde kunnen worden beschouwd (tweede recente veroordeling,...), dat de veroordeling dateert van juni 2019 wil evident niet zeggen dat het actueel karakter is aangetoond. De vermelding dat er sprake is van 'een terugkerende aard van misdadig gedrag' is een vage en lukrake bewering die niet bijdraagt aan de motivering van bestreden beslissing.

De eerste veroordeling van verzoeker in Luik betreft immers enkel feiten van bezit van cannabis daar verzoeker zelf cannabis gebruikt waarvoor hij immers maar 4 maanden gevangenisstraf heeft gekregen.

Er kan dan ook geen sprake zijn van een reële bedreiging.

Vreemd genoeg meent verweerder dat de maatschappelijke impact, de ernst en de herhaling van deze feiten ertoe leiden dat verzoekers gedrag de openbare orde schaadt.

Verzoeker heeft bovendien een echtgenote met wie hij een gezinscel vormt.

Door het inreisverbod van maar liefst 8 jaar worden verzoeker beperkt om in België te komen werken en thans een gezin te vormen.

Verweerster beperkt zich door te stellen dat verzoeker sinds 01.03.2016 ambtshalve is afgevoerd uit het bevolkingsregister en veroordelingen heeft opgelopen. Dat de beslissing uitermate gebrekkig is gemotiveerd en bovendien niet klopt.

Verwerende partij is thans in het bezit van het administratief dossier van verzoeker en kan uit het dossier afleiden dat er in hoofde van verzoeker een aantal elementen bestaan die zeker een vermindering van het inreisverbod tot gevolg zouden kunnen hebben.

Verzoeker is geregeld in België om te komen werken als EU burger.

Zoals verwerende partij zelf in de bestreden beslissing meldt heeft verzoeker een verblijfstitel gehad.

In casu heeft verwerende partij geen voldoende individueel onderzoek gedaan naar de leefomstandigheden van verzoeker. Dit blijkt ook uit de gebrekkige motivering.

Verweerster heeft geen rekening gehouden met het gezinsleven met zijn familie die thans in België verblijft alsmede met het feit dat al zijn sociale belangen in België situeren.

Om deze reden dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.

DUUR VAN HET INREISVERBOD

Verzoekende partij wenst dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing niet meedeelt waarom er een inreisverbod van 8 jaar werd opgelegd aan verzoeker.

De bestreden beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van 8 jaar omdat verzoeker een gevaar voor de openbare orde zou zijn.

Hoe is het mogelijk dat hem een inreisverbod van 8 jaar wordt opgelegd omdat hij, quod non, de openbare orde zou verstoren zonder rekening te houden met de familiale belangen die hij heeft in België en met zijn statuut als EU burger. (stuk 3)

In de bestreden beslissing wordt enkel verwezen naar veroordelingen van verzoeker.

Het inreisverbod steunt op artikel 44nonies, §2 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980.

Er wordt enkel vermeld dat verzoeker een gevaar zou zijn voor de openbare orde omdat hij een veroordeling in juni 2019 heeft opgelopen.

Zelfs indien verzoeker in het verleden veroordeeld zou geweest zijn, dan nog dient verwerende partij te motiveren waarom feiten thans een gevaar zou zijn voor de openbare orde.

De vaststelling van vroegere veroordeling kan er niet toe leiden dat het gevaar voor openbare orde in hoofde van verzoeker afdoende gemotiveerd is door verwerende partij.

Nergens uit de bestreden beslissing wordt vermeld onder welke omstandigheden hij nog een gevaar zou betekenen voor de openbare orde.

Krachtens artikel 44nonies, §2 van vreemdelingenwet, dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Het evenredigheidsbeginsel dient in ieder geval gerespecteerd te worden.

Verweerster heeft met betrekking tot de duur van het inreisverbod niet voldoende rekening gehouden met verzoekers gezinssituatie en zijn sociaal leven in België.

Er wordt hem omwille van bovenstaande elementen meer dan het maximum verbod van 5 jaar opgelegd en dit voor maar liefst 8 jaar.

Deze beslissing is niet proportioneel in verhouding tot de veroordeling van verzoeker van 27.06.2019.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat de overweging van verweerster een afweging inhoudt ten aanzien van de openbare orde, maar kan niet in verband gebracht worden met de duur van het inreisverbod.

De concrete duur van het in casu aan verzoeker opgelegde inreisverbod, met name 8 jaar, wordt hierdoor echter op geen enkele wijze gemotiveerd.

In de laatste alinea wordt enkel vermeld dat verzoeker de openbare orde ernstig zou verstoren.

De administratie blijft andermaal in gebreke kenbaar te maken welke specifieke elementen en omstandigheden dan wel zouden hebben geleid tot een beslissing om verzoeker een inreisverbod van 8 jaar toe te kennen.

Het opgelegd inreisverbod dient minstens herleid te worden tot maximum 5 jaar.

Gezien de verstrekende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld.

Verwerende partij heeft geen voldoende afweging en toetsing gedaan aan artikel 8 EVRM.

Zij heeft het zelfs niet getracht.

Gezien de verstrekende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld.

De motivering van het inreisverbod is des te belangrijker aangezien het verbod voor 8 jaar geldt. Met andere woorden, indien verzoeker er de komende jaren de mogelijkheid zou zijn om zich in regel te

stellen met de administratie aldaar en hij aldus een verblijf zou kunnen bekomen, zou dit allemaal belemmerd kunnen worden door het inreisverbod van 8 jaar dat door verwerende partij wordt opgelegd. Verzoeker ontkent de feiten niet die hij heeft gepleegd en heeft hij meer dan 9 maanden in de gevangenis verbleven. Hij wenst zijn verantwoordelijkheid ook op te nemen, maar kan zich op basis van de gegeven motivatie van verwerende partij niet akkoord verklaren met een inreisverbod van 8 jaar.

De opgelegde termijn staat niet in verhouding met de veroordeling dewelke verzoeker heeft gekregen.

De bestreden beslissing, in het bijzonder het inreisverbod, is maar schems gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelwijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

Geen afdoende afweging van artikel 8 EVRM

Ook in huidige bestreden beslissing heeft verweerster geen voldoende afweging gemaakt met betrekking tot artikel 8 EVRM gelet op het gegeven dat verzoeker een duurzame band heeft met België en zijn echtgenote met wie hij een gezinscel vormt.

Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht of inreisverbod het recht op een gezinsleven (artikel 8 EVRM) al dan niet schendt. Zij moeten een belangenafweging ('fair balance'-toets) maken: dat is een afweging tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van de staat. In die afweging moet de overheid voldoende gewicht toekennen aan het hoger belang van het kind.

"Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis".

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voorzover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten 1D en vrijheden van anderen."

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

Het is duidelijk dat verweerster in haar motivering met betrekking tot de duur van het inreisverbod niet voldoende rekening heeft gehouden met zijn gezinsleven.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, is in casu ver te zoeken, en als het, is de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel.

De thans bestreden beslissing schendt aldus de materiële en formele motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

De bestreden beslissingen zijn om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden. "

2.2. In eerste instantie moet erop worden gewezen dat uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoeker wel degelijk een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering werd betekend op 24 juli 2019. Dat dat niet het geval zou zijn geweest, zoals in het verzoekschrift wordt gesteld, is derhalve niet correct. Verzoeker –die tegen dit bevel niet in rechte trad- werd op 12 augustus 2019 gerepatriëerd naar Bulgarije.

2.3. Het bestreden inreisverbod is gestoeld op artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 1.

Wanneer een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen ten aanzien van een burger van de Unie of zijn familielid, kan de minister of zijn gemachtigde dit bevel met een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk gepaard laten gaan, en dit uitsluitend om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2.

De duur van het inreisverbod mag vijf jaar niet overschrijden, behalve indien de burger van de Unie of zijn familielid een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De duur wordt vastgesteld door rekening te houden met alle specifieke omstandigheden van elk geval.

§ 3.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen het recht op internationale bescherming.”

Ze is ondergebracht in de Vreemdelingenwet onder *“Titel II. Aanvullende en afwijkende bepalingen betreffende bepaalde categorieën van vreemdelingen”* en meer in het bijzonder onder Hoofdstuk I van Titel II: *“Vreemdelingen, burgers van de Unie en hun familieleden en vreemdelingen, familieleden van een Belg”* en is specifiek van toepassing op Unieburgers en hun familieleden. Er werd dus wel degelijk rekening gehouden met verzoekers statuut als Unieburger, maar dit statuut sluit het opleggen van een inreisverbod van meer dan vijf jaar niet uit wanneer is voldaan aan de daartoe voorziene criteria.

Verzoeker betoogt dat enkel bij een ernstige bedreiging van de openbare orde of nationale veiligheid een inreisverbod van meer dan vijf jaar kan worden opgelegd. De verwerende partij motiveert niet uitdrukkelijk, en toont evenmin aan, dat hij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, er wordt enkel vermeld dat hij de openbare orde zou kunnen schaden, zo stelt hij.

Uit de motivering van het inreisverbod blijkt dat de verwerende partij uitdrukkelijk heeft gesteld dat het gedrag van verzoeker *“een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging betekent voor een fundamenteel belang van de maatschappij”* en in fine van de bestreden beslissing nogmaals heeft gewezen op *“het feit dat betrokkene een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt”*. Verzoeker kan derhalve niet worden bijgetreden waar hij wil laten aannemen dat nergens uitdrukkelijk wordt gesteld dat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Verder geeft verzoeker aan dat hij het niet eens is met deze kwalificatie, omdat er op geen enkel moment effectief wordt aangetoond dat er sprake is van een voldoende ernstige bedreiging van een fundamenteel belang van de samenleving, dat zijn aandeel in het dossier miniem is en dat hij geen lid uitmaakt van een criminele organisatie maar hij zich heeft laten misleiden op het moment dat hij het financieel het moeilijkst had.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat hij op 15 juli 2014 werd veroordeeld op grond van inbreuken op de wetgeving inzake drugs en al evenmin dat hij op 27 juni 2019 door de correctionele rechtbank van Brugge werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden, opnieuw omdat hij zich schuldig heeft gemaakt aan inbreuken op de wetgeving inzake drugs. Verzoeker tracht nu één en ander te vergoelijken, maar dit staat er niet aan in de weg dat hij wel degelijk schuldig werd bevonden en werd veroordeeld. Verzoeker kan het actuele karakter van zijn laakbaar gedrag bezwaarlijk ontkennen in het licht van zijn aanhouding op 29 oktober 2018 en de daaropvolgende veroordeling op 27 juni 2019. Daar komt nog bij dat ook zijn eerdere veroordeling zich in dezelfde sfeer situeerde, met name een inbreuk op de wetgeving inzake drugs. Verzoeker maakt dus niet aannemelijk dat de gemachtigde ten onrechte heeft vastgesteld dat er sprake is van recidive en al evenmin dat op kennelijk onredelijke wijze zou zijn vastgesteld dat ingevolge de maatschappelijke impact van de door hem gepleegde feiten en hun herhalend karakter, hij momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde, dat zijn gedrag een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging betekent voor een fundamenteel belang van de maatschappij, dat zijn persoonlijkheid een gevaar betekent voor de openbare orde en voor andermans gezondheid in de mate dat het verspreiden van verdovende middelen een ware plaag voor de bevolking betekent en dat het feit dat hij zich heeft gedragen met een totaal wantrouwen zowel voor de fysieke integriteit als voor het psychologische evenwicht van zijn slachtoffers, een gevaar voor recidive vertegenwoordigt.

Verzoekers stelling dat zijn eerste veroordeling enkel feiten van bezit van cannabis betrof, omdat hij zelf cannabis gebruikt, doet aan het voorgaande geen afbreuk: zoals reeds gesteld betrof het de beide keren inbreuken op de drugswetgeving, waarbij nog moet worden vastgesteld dat verzoeker in 2014 niet alleen werd aangetroffen in het bezit van cannabis maar ook van XTC-pillen. Het feit dat de meest recente veroordeling voor het verspreiden van drugs inderdaad veel zwaarder doorweegt dan de eerste, wijst er ook op dat verzoeker sedert zijn eerste veroordeling niet tot inzichten gekomen is, integendeel. Verzoekers vergoelijking, met name dat hij zich in een moeilijke situatie bevond en geld nodig had, doet geen afbreuk aan het feit dat hij niet betwist betrokken te zijn geweest bij de handel in drugs. Het actueel karakter van zijn gedrag kan, gelet op de veroordeling op 27 juni 2019 tengevolge van een aanhouding op 29 oktober 2018, in alle redelijkheid niet worden betwist.

Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat niet afdoende rekening werd gehouden met zijn individuele omstandigheden om te komen tot de vaststelling dat hij een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging betekent voor de openbare orde.

Verzoeker stelt vervolgens dat geen voldoende afweging wordt gemaakt met betrekking tot artikel 8 van het EVRM, gelet op het gegeven dat zijn echtgenote, met wie hij een gezinscel vormt, in België verblijft en gelet op het feit dat hij een duurzame band heeft met België alwaar al zijn sociale belangen zich situeren en waar hij geregeld is om te komen werken.

De overwegingen over verzoekers verklaring dat hij een vrouw heeft in België, luiden als volgt:

“De betrokkene heeft verklaard in zijn vragenlijst hoorrecht ingevuld op 12/11/2018 een vrouw in België te hebben. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat ze geen recht op verblijf in België heeft. Bijgevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. In het land van herkomst kan het hele gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen. Het hele gezin zal België moeten verlaten. Deze beslissing betekent dan ook geen schending van artikel 8 EVRM. Bovendien het feit dat de partner van betrokkene in België verblijft, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.”

Verzoeker betwist niet dat zijn partner geen recht op verblijf in België heeft. In die omstandigheden kan hij zich niet beroepen op een schending van artikel 8 van het EVRM door het inreisverbod, temeer nu hij evenmin enig concreet argument inbrengt tegen het motief dat zij samen een nieuwe toekomst kunnen opbouwen in het land van herkomst. Verzoeker toont dus niet aan dat hij door het inreisverbod zijn gezinsleven met zijn partner niet zou kunnen beleven.

Met betrekking tot zijn vermeende privéleven in België, moet erop worden gewezen dat verzoeker kan worden bijgetreden waar hij stelt dat in de bestreden beslissing zelf wordt gewezen op het feit dat hij een verblijfstitel heeft gehad. Echter gaat hij eraan voorbij dat verder ook kan worden gelezen dat hij sinds 1 maart 2016 is afgevoerd van ambtswege en dat zijn verblijfskaart daags daarna werd gesupprimeerd. In die optiek komt het aan verzoeker toe om met concrete argumenten aannemelijk te maken dat hij in België een beschermenswaardig privéleven heeft, te meer nu hij zelf aangeeft dat hij niet de hele tijd in België verblijft. Hij blijft daartoe volledig in gebreke. Verzoekers argument dat hij in België moet kunnen komen werken, werd door de verwerende partij beantwoord met de stelling dat, aangezien hij geen verblijfsrecht heeft in België, hij hier ook niet toegelaten is om te werken. Verzoeker laat deze stelling ongemoeid.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker, waar hij wijst op de aanwezigheid van zijn partner in België en op zijn vermeende sociale belangen hier niet aantoonde dat de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Waar verzoeker nog zijdelings wijst op het gewicht dat moet worden toegekend aan het hoger belang van het kind, en hij bij de hoofding van zijn middel ook artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag geschonden acht kan de Raad niet anders dan vaststellen dat verzoeker heeft verklaard geen kinderen te hebben. Derhalve kan hij zich niet dienstig beroepen op artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag.

Uit het voorgaande blijkt dat, in weerwil van wat verzoeker wil doen gelden, wel degelijk werd gemotiveerd over de duur van het inreisverbod: de verwerende partij heeft immers, nadat zij heeft vastgesteld dat en om welke redenen zij van oordeel is dat verzoeker wordt beschouwd als een actuele, werkelijke en ernstige bedreiging voor de openbare orde, geoordeeld dat het handhaven van de openbare orde, de familiale en medische situatie van verzoeker een inreisverbod van acht jaar proportioneel is. Dat deze motivering niet afdoende zou zijn, wordt niet aangetoond.

Verzoeker betoogt nog dat het evenredigheidsbeginsel werd geschonden doordat hem een inreisverbod werd opgelegd voor de duur van 8 jaar. Echter kan niet worden vastgesteld dat de duur van het inreisverbod en de gevolgen daarvan buiten alle proportie zijn, waardoor het ondenkbaar zou zijn dat een redelijk en zorgvuldig handelende overheid tot eenzelfde beslissing zou kunnen komen in het licht van de in de beslissing vermelde omstandigheden en de mogelijkheid om een inreisverbod op te leggen voor een duur van meer dan vijf jaar. Het is nu eenmaal eigen aan de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid zoals deze tot het bepalen van de duur van een inreisverbod, dat uiteenlopende

beslissingen denkbaar zijn, die nochtans alle de toets aan het redelijkheidsbeginsel doorstaan (cf. RvS 13 oktober 2014, nr. 228.740).

Samengevat is de Raad van oordeel dat niet is aangetoond dat de verwerende partij op onwettige, kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze is gekomen tot de beslissing om een inreisverbod voor de duur van acht jaar op te leggen.

Tot slot moet er op worden gewezen dat verzoeker weliswaar de schending opwerpt van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet en van het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel, maar op geen enkele wijze toelicht hoe deze bepalingen door de verwerende partij met de voeten worden getreden. Deze middelonderdelen zijn dan ook onontvankelijk.

2.3. Het enig middel kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend negentien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS